

Раб Божији Драган Тополић
ДУШЕ МОЈЕ СПАС

Уредник
Зоран Колунџија

Насловна страна
Студенички крст

Раб Божији Драган Тополић

ДУШЕ МОЈЕ СПАС

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

ПРЕДГОВОР

Блажена Дјевице,
молим Те Мадона:
ишти благослов од Бога
да царују љубав и мир
у цијелој васељени.
Нека цјелива кротке душе
у светој вјери
Твој Разапети Син,
Човјекољубац:
Спаситељ, Месија, Исус Христос!

АЛИЛУЈА!!!

КЊИГА ПРВА

**ПРИЈАТЕЉУ СТАРИ
ЦРВЕНОГА НОСА**

АПОСТОЛ СВЕТИ ЈОВАН

У почетку бјеше Ријеч
и Ријеч бјеше код Бога
– и Ријеч бјеше Бог.
Она у почетку бјеше код Бога.
Све је по њој постало
и ништа што постоји
није без ње постало.
У њој бјеше Живот
и Живот бјеше видјело људима.
И видјело се свијетли у тами,
и тама га не обузе.

ПРИЈАТЕЉУ СТАРИ ЦРВЕНОГА НОСА

ГЛАВА ПРВА

Опростићу себи да одрецитујем стих
који писах не баш посве тријезан.
Па велим рекао је неко, истинито можда,
да пјесници слабо поју своја дјела
и да многи од њих нису баш при себи,
а папири што преда мном леже као коб,
писани су засигурно задрхталом руком,
јер исповиједам велики јад на души.

Говорим ли против поезије своје
када пјевам нечем што је тако ружно?!?

Господари опет сумња истином и лажи,
кунем се пред гробом – степеницом неба,
разборитост тражим у бесвијести снова
који ме од свјетла одводе у таму душе,
и проклињем вихор што ме носи свијетом,
орканску олују што данас из мене пјева.

Пијани се анђели веселе на небу,
дочекују разапетог брата у кафани;
боем писац, другар, тетура ка њима,
пријатељ мој стари – црвенога носа.

Конобар, донеси хитро пиће за другаре,
ватромет пијанства нека скрши сумњу;
побиједићу сузе прекаљеним болом,
заплакаћу онда кад ми душа иште;
господар ћу бити и поглавар смијеха,
чудак што се себи понајвише смије;
претворићу смијех у камену маску,
робујући, вјечан теби сретна моја туго,
у овој долини суза.

ГЛАВА ДРУГА

Харач купим љепотом без сјаја,
господарим сјетно милосрдан,
узбуђен и горопадан и надасве дрзак
да опјевам своје минуне мегдане.

Пустахијо проговори – ти безумна сило,
преклињући пијан ја на трону пјевам
стихове пјесме изневјереног љубавника
и човјека који иште спасење за душу.

Лирик безосјећајне душе
данас за све нас пјева:
људи, браћо, погазимо невјеру
да новој зори кажемо здраво!

Море ће носити валове срама
а вирови ријеке вуку у понор,
све наше среће – недонесене,
искреним сузама наших поема.

Заплеши, пјевај, урликни срећо
и јадовна погрешна мисли;
магловита ружо из мојега врта
у миру процвати благословљена.
У име Оца и Сина и Светога Духа.
Амин.

ГЛАВА ТРЕЋА

Али данас не знам чему да пјевам
и заиста: чему да се веселим,
јер честитост моје душе,
скровита остаде негдје далеко
у овој долини суза.

Спознајеш ли себе ти невјеро људска,
да ли су ти дани подједнако лијепи;
алкохолна струјо мојих океана,
подмукла и хладна страсти хировита,
да ли бјесниш богохулна – срдита и злобна
док разбијаш хриди мојег постојања?

Подигнимо чаше – ја вам пијан зборим,
и бар данас сакријмо на лицима тугу,
преживјели, проклети пријатељи моји,
запјевајмо пјесме својега дјетињства.

Ноћобдије, клошари, блудници, боеми,
ви слуге севапа – жељни милосрђа,
развратници, мераклије, расипници, хуље,
пјесници што поезијом називате чашу,
мајстори гримасе и клаунови тужни,
ви што вам успаванку свирају гитаре,
ви сабласти људске вјечно насмијане
лудујте вечерас – ја лудујем с вама!!

ГЛАВА ЧЕТВРТА

Исповијест и молитва за бродоломце,
бескућнике и велможе оронулог сјаја.
У име Оца и Сина и Светога Духа,
клањам вам се оци и вјерски учитељи
и поштујем твоју свету вољу – старче,
на олтару да замијеним курбан овна.

Јер је кротка смиреност понајвећа снага,
из мрачнога понора израњам ка свјетлости:
на крсту распет предајем се нечастивом
и за опрост гријеха – љубим ти руке ђаволе,
да крв оперем са имена славенског
па да најзад радост царује у васељени!

У разузданом проклетству моје младости
варљива је стварност наткрилила понор.
И, гдје је живјети љепше:
у бујној вегетацији снова
или на бесплодном тлу
гдје кактус једном цвате,
кад му Господ благослов дарује?
Ја бесједим: МИЛОСТ ГОСПОДИНЕ!!!

Милост за душу грешника визионара
која је паклу даровала и свјетлост;
душу за хладне сјене паклене освете;

љубав и човјечност мисли тајанственој
која мами искушењу и срце искварује
кад варљива стварност обасја и бездан:
подари савјест и блаженство праведника,
и сјај за вољене душе будућих љубави.
У име Оца и Сина и Светога Духа.
Амин.

ГЛАВА ПЕТА

Проживљавам исувише брзо у вјечности
и живот ми изгледа кратак: маштовит сан.
Регистар мојих мисли није сиромашан.
У срцу носим љубав и шапућем сретан.
Пјевам и пркосим струјама проклетства.

Појавом вјере у слободном свијету,
драгани ја кличем невино и чисто
и љубав грлим бескрајно у немир
да изроди анђела у свијету љубави
и да радост царује у васељени.

АНЂЕЛ

Анђеле причај ми сањива ока
док санак слатки не сакријеш,
обасјан љубављу небески сонет
из душе запјевај гласом љепоте
и благослова Божијег.

Осмијехом присили људе на љубав,
јер гугутка пјева у твојем гласу
и пелуд љубави на лицу ти сија,
толико чисто и тако силовито јако
да криком кличем слободи!

АЛИЛУЈА!!!

УВОДНА БЕСЈЕДА!

Постајем најзад разговорљив,
али ријечи бестидно изругују:
блажено спокојство љубавника
затечених изван родног града.
Године проводим у изгнанству.
Вечерас ме прате старе сјене,
а сутра ћу опет у прогонство.

Путеви моји су пуни кушње.
Осјећам како ме стари снови
у ружноме предсказују дану.
Смркнута моја рана младост.
Времена од животне стрепње
руше ограде људског битка.
Снујем да не опоганим душу.

ПРИГОДНА ЗДРАВИЦА!

Па кажем себи: Проговори Пјесниче,
идеју водиљу из крлетке пусти,
са твог длана да полети слободна,
па макар су скрхани њени идеали.
Добро, знам да пристрасност мрзиш,
и светиш се себи када самољубље
негдје у души стидљиво проклија:
када су милозвучне мелодије славе
опхрвале твојих мисли постојање,
па се у њима претапа и твој дух.

Нека се бар једна твоја прича завршава сретно,
иако су јата несретних јунака укопала ровове
у том срцу пуном емоција наде, емоција вјере:
снагом за свако ново сутра у животу губитника,
подизаћеш чело, макар клонуло и тужно, Пјесниче,
храбрећи си дух бар понекад сретном успоменом.
Онда реци: Крхотино из мегдана – старих битака,
подај ми вјеру да окајем гријехе из прошлости,
пољуљане ми снове окријепи у вихору слободе:
мој Боже, бојиштима опустјелим даруј ратнике!!!

ВИДОВДАН

Одлазећи на пут Божији у вјечност,
цвијет европског племства благосиља синове:
Онда кад прича постане дивна видовита сања,
у смирају нове љепоте која мами близином;
кад буде ново јутро процвало новим уздисајем
и јуначка крв под светим барјаком проливена:
као безазлено чедо, у неком новом сновиђењу,
у часу кад старина мудра прозбори из мене,
слабашно ал вјерно – часно и поштено
запјеваће душа прослављену пјесму:
Видјећемо ко је вјера а ко је невјера!
СВЕТИ БАРЈАК СТАВИМО НА БАРИКАДЕ!!!